

Гончарова В.О.,

доцент кафедри соціальних та економічних дисциплін,

кандидат економічних наук, доцент

(Харківський національний університет внутрішніх справ)

НЕЕКОНОМІЧНІ ЧИННИКИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Цілком логічним є пов'язання стану економічної безпеки зі «станом і здатністю економічної системи протистояти небезпеці руйнації її організаційної структури і статусу, а також перешкодам дослідження цілей розвитку», та зазначенням того, що «...для захисту економічної системи повинні вживатись різноманітні засоби...фізичні, технологічні, правові та інші...» [1, с. 17]. У реальності відбуваються не зовсім логічні події. Так звані інституційні механізми управління системою економічної безпеки України зводяться до суто економічних, а саме: ставки рефінансування, податкової ставки та курсу національної валюти. «Економічні функції держави підпорядковані чисто технічним цілям, які стосуються не смислового значення та ролі держави, а тому представляють більш *поверхнєве* бачення сучасної держави ... Якщо не вдумуватися в цю проблему, то розмова, як правило, ведеться в площині «*державна – ринок*», де існує таке *примітивне* бачення, що держава покликана забезпечити задоволення тих потреб, які не може задовольнити ринок» [2, с. 81].

Сама ж людина використовується в якості засобу отримання прибутку, тому що вона «в економічних, перш за все – політекономічних дослідженнях розглядався як **ЗАСІБ** отримання прибутку, що власне властиво і новомодним нині ТЕОРІЯМ людського, інтелектуального, соціального, символічного і інших подібних, пов'язаних з людиною, КАПІТАЛУ» [3, с. 3].

«Примітно, що в початковому розумінні суті держави головним аспектом є *не економічний*, як сьогодні прийнято вважати більшістю економістів і політиків, а саме *соціально-культурний*, а більш широко і глибоко – *духовно-*

ціннісний зміст; то, що «потрібно, дорого та цінно всім людям». Саме такий зміст і визначає статус держави як господарюючого суб'єкта» [2, с. 81].

Майже 20 років тому було запропоновано застосування міжнародного досвіду соціального партнерства [4]. «Більш ніж 200-річна історія розвитку США показала реальні переваги соціального партнерства як найбільш ефективного та органічного потребам людини механізму реалізації соціально-економічних завдань у всіх сферах американського суспільства» [2, с. 71]. «*Держава* в такій системі є керівною або адміністративно-наказуючою силою, а повинна виступати як *рівний* з іншими *господарський суб'єкт*, який працює на досягнення *спільної мети*» [2, с. 72].

«Добровільне та рівноправне співробітництво партнерів працює *натворіння*, а не на руйнування наявного науково-технічного, виробничого, людського і трудового потенціалу країни, яке неминуче в разі розгортання *жорсткої конкуренції*, спочатку зводить і закріплює роль *людини* до *засобу* своєї реалізації у виробництві прибутку» [2, с. 72].

Тому «*не конкуренція, а саме соціальне партнерство* (сьогодні воно набуває поширення в теорії *соціального капіталу і довіри*) реально відтворює *синергетичний ефект*, який стає вкрай необхідним для вирішення найгостріших проблем людини у глобалізованому та ризиковому світі» [2, с. 71].

Список використаних джерел

1. Бандурка, О.М. Основи економічної безпеки [Текст] / О.М. Бандурка, В.Є. Духов, К.Я. Петрова, І.М. Червяков. – Харків: Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2003. – 236 с.

2. Задорожний, Г.В. Духовно-ноосферно-устойчивое хозяйственное развитие как стратегический вектор возрождения украинского общества [Текст] / Г.В. Задорожний. – Харьков: ВННОО им. В.И. Вернадского, 2015. – 107 с.

3. Задорожний, Г.В. Человекомерный вектор кардинального обновления методологии экономической науки: от политической экономии через

философию хозяйства к глобалистике (к 400-летию политической экономии)
[Текст] / Г.В. Задорожный. – Харьков: ХНУ имени В.Н. Каразина, 2015. – 39 с.

4. Задорожный, Г.В. Соціальне партнерство – реальний шлях до відкритого суспільства [Текст] / Г.В. Задорожный, О.В. Коврига, В.В. Смолівик. – Харків: ХІБМ, 2000. – 192 с.